

HRISTOS A ÎNVIAT!

IUBIȚI FRAȚI ÎNTRU HRISTOS DOMNUL,

- Vă invităm** să participați alături de noi la **Sfânta Liturghie Arhierescă** săvârșită de **IPS Arhiepiscop NICOLAE CONDREA** la mănăstirea **Sfântul Dimitrie cel Nou din Basarabi**, Middletown, NY, duminică, **24 mai 2014**, cu ocazia hramului - „**Înălțarea Domnului**”;

PROGRAMUL LITURGIC ÎN PERIOADA 18 MAI - 1 IUNIE 2015

Miercuri 20 mai: Vecernie și Litie	6.30 PM
Joi 21 mai: (+) ÎNĂLȚAREA DOMNULUI Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM
Vineri 22 mai: Acatistul Sfântului Mina	6.30 PM
Sâmbătă 23 mai: Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas	8.30 AM
Duminică 24 mai: Utrenia și Sfânta Liturghie se vor săvârși la mănăstirea Sfântul Dimitrie cel Nou din Middletown, NY	
Miercuri 27 mai: Acatistul Sfântului Ioan Rusul	6.30 PM
Vineri 29 mai: Acatistul Sfântului Mina	6.30 PM
Sâmbătă 30 mai: Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas	8.30 AM
Vecernie	6.30 PM
Duminică 31 mai: (+) DUMINICA POGORÂRII SFÂNTULUI DUH Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM
Luni 1 iunie: (+) SFÂNTA TREIME Utrenie și Sfânta Liturghie	8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN CELE DOUA AMERICI BISERICA SFÂNTUL NICOLAE

EVANGHELIA DIN DUMINICA A SASEA DUPA PASTI

In vremea aceea, trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii. Acestea zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat și a uns cu tină ochii orbului. Și i-a zis: Mergi să te speli în scaldătoarea Siloamului, care se tâlcuiește: trimis. Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt. Deci îi ziceau: Cum ți s-au deschis ochii? Acela a răspuns: Omul care se numește Iisus a făcut tină, a uns ochii mei și mi-a zis: Mergi la scaldătoarea Siloamului și te spală. Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut. Zis-au lui: Unde este Acela? Și el a zis: Nu știu. L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Și era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină și i-a deschis ochii. Deci, iarăși îl întreba și fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei, m-am spălat și văd. Însă unii dintre farisei ziceau: Acest Om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta. Iar alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Și era dezbinare între ei. Au zis, deci, orbului iarăși: Dar tu ce zici despre El, că ți-a deschis ochii? Iar el a zis că Prooroc este. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut, până ce n-au chemat pe părinții celui ce vedea. Și i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Deci cum vede el acum? Au răspuns, însă, părinții lui și au zis: Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb; dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine. Acestea le-au spus părinții lui pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale ca, dacă cineva va mărturisă că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea, au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el. Deci, au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul acesta e păcătos. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu că, fiind orb, acum văd. Deci i-au zis: Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii? Le-a răspuns: V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui? Și i-au ocărât și i-au zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-l știm de unde este. A răspuns omul și le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu îi ascultă pe păcătoși; dar, dacă este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. Dacă n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic. Au răspuns și i-au zis: În păcate te-ai născut tot și tu ne înveți pe noi? Și i-au dat afară. Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Și, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Cel ce vorbește cu tine, Acela este. Iar el a zis: Cred, Doamne! Și s-a închinat Lui.

PREA TARZIU ?

Ceea ce evocăm acum e de foarte mare importanță, deoarece influențează atitudinea noastră în fața morții. Moartea ne lansează o provocare: să creștem la deplina noastră măsură, călăuziți de o aspirație statornică, străduindu-ne neconținut a fi tot ceea ce putem fi, fără vreo nădejde că vom fi mai buni cândva, mai târziu, dacă nu ne îngrijim chiar azi să fim cum trebuie. Dostoievski, în Frații Karamazov, spune că iadul poate fi rezumat în două vorbe: prea târziu! Numai amintirea morții poate să ne motiveze să trăim astfel încât niciodată să nu fie cazul să ne confruntăm cu acest cuvânt înfricoșător, cu această evidență înfricoșătoare: „E prea târziu!” Cuvinte ce ar putea fi spuse, gesturi ce ar putea împlini o relație, nu mai pot fi făcute. Asta nu înseamnă că trebuie să abandonăm orice intenție de a mai făptui ceva în acest sens; acestea se vor putea împlini altcumva, dar vor fi scump plătite, cu prețul unei mai mari frământări a sufletului.

Aș dori să ilustrez cu un exemplu, ca să fie mai pe înțeles. Cu mulți ani în urmă, un bătrân de vreo optzeci de ani a venit să mă vadă. Voia să-mi ceară un sfat, fiindcă nu mai putea continua să trăiască în starea de zbucium și neîmpăcare ce-l stăpânise timp de șaiszeci de ani. În timpul războiului civil din Rusia, el ucisese o fată pe care o iubea și care îl iubea. Se îndrăgiseră mult și intenționau să se căsătorească, dar în timpul unui schimb de focuri ea a țâșnit dintr-odată, traversând linia de foc, și a fost prea târziu ca el să oprească împușcătura. Vreme de șaiszeci de ani nu și-a mai putut afla liniștea. Nu numai că pusese capăt unei vieți care îi fusese infinit de dragă, dar curmase în plină floare firul vieții nespuse de prețioase a fetei pe care o iubea.

Mi-a spus că s-a rugat implorând iertare de la Domnul, spovedindu-se cu pocăință, primind dezlegare și împărțându-se cu Sfintele Taine, și că făcuse tot ceea ce-i trecuse prin minte lui și celor către care se îndreptase pentru sfat, dar tot nu-și putea găsi pacea. Sub inspirația harului și mișcat de o profundă simpatie și compasiune, i-am spus: „Te-ai adresat lui Hristos pe Care nu L-ai ucis, unor preoți cărora nu le-ai făcut nici un rău. De ce nu te-ai gândit însă niciodată să te adresezi și tinerei fete pe care ai ucis-o, cerându-i iertare?” S-a arătat surprins. Oare Dumnezeu nu poate ierta? Nu este El singurul care poate ierta păcatele oamenilor pe pământ? Desigur că așa este. Dar i-am sugerat că dacă fata pe care o împușcase îl iartă, ea ar putea chiar mijloci pentru el și atunci însuși Domnul nu ar fi indiferent la cererea ei. I-am sugerat că ar trebui ca după rugăciunea de seară să stea și să-i spună fetei durerea și zbuciumul minții și a inimii pustiite, suferințele pe care le îndurase în toți acești șaiszeci de ani, și să-i ceară iertare, cerându-i apoi să mijlocească pentru el și să-L roage pe Dumnezeu să-i trimită pace în inimă ca semn că a fost iertat. Așa a și făcut și astfel a dobândit într-un sfârșit pacea sufletului. Deci ceea ce a rămas nerezolvat pe pământ își poate găsi o dezlegare, și ceea ce nu și-a aflat iertare pe pământ poate fi tămăduit mai târziu, dar cu prețul unor ani de durere și remuș-cări, de zbucium și de lacrimi.

MITROPOLITUL ANTONIE DE SUROJ

PE CINE LUPTĂ MAI MULT DIAVOLUL?

Diavolul pe toți îi luptă, fiindcă vrea ca pe toți să-i ducă în iad. Dar cel mai mult îi luptă pe cei virtuoși, pe cei care luptă cu râvnă „lupta cea bună a credinței”, pe cei care au roade duhovnicești. Precum copiii aruncă pietre în nucii care au roade, tot astfel și diavolul aruncă cu

pietre în cei care au roade duhovnicești. Și precum furul merge să fure acolo unde există comori pământești, tot astfel și diavolul merge să fure acolo unde există roade duhovnicești.

Sfințitul Hrisostom spune că „furul nu vine acolo unde este trestie și iarbă, ci acolo unde este aurul, argintul, mărgăritarul. Nu merge să fure colibe de paie sau barăci de lemn. Fiindcă acolo nu există lucruri de valoare. Ci el merge la casele bogate, care au bani mulți, argint, aur sau alte lucruri de valoare. Merge la mese și la ... , acolo unde va umple sacul. Tot astfel și diavolul, „nu intră unde este desfrânatul, necinstitorul, răpitorul, lacomul”. (EPE 33, 406).

Nu merge să-i războiască pe cei lipsiți de virtute, pe necinstitori, pe răpitori sau pe lacomi, căci pe aceștia îi are legați cu acea patimă și îi înșeală cu ușurință. Mai mult de muncă are atunci când merge să războiască monahi nevoitori, care pășesc cu statornicie pe calea sfințirii, sau pe creștinii ce se nevoiesc cu râvnă și întru cunoștință. Într-o altă omilie a sa, Părintele cel cu cuvintele de aur observă că pirații nu atacă corăbiile ce transportă nisip, fiindcă nisipul este material ieftin și atât de greu, pe care nimeni nu se ostenește să-l care cu spatele. Pirații atacă corăbiile ce transportă avuții nenumărate sau mărfuri foarte valoroase. Tot astfel și diavolul, îi atacă pe creștinii care au virtute și sfințenie^[2]. Din Sfânta Scriptură aflăm că diavolul a pus câinii săi de vânătoare și căuta să-l ucidă pe profetul de foc Ilie.

L-a întemnițat și a tăiat capul propovăduitorului pocăinței, Cinstului Înaintemergător! A aruncat săgețile cele înfocate asupra înțeleptului și preafumosului Iosif, care era un diamant duhovnicesc, preînchiptuire a lui Hristos! A războit pe mult-răbdătorul Iov, care era un om integru, drept, temător de Dumnezeu și care se depărta de tot ce era rău și viclean.

Este un ispititor atât de neobosit și lipsit de orice șovăire, încât a mers în pustie să ispitească chiar și pe Domnul nostru! Cum, așadar, să nu atace și viețile noastre?

Același lucru face și cu noi urătorul de oameni. Dacă vede că pășim cu statornicie pe calea poruncilor lui Dumnezeu, se străduiește să ne abată. Dacă vede că-L mărturisim pe Hristos, caută să ne astupe gura. Dacă vede că facem bine, aduce piedici ca să ne oprească. Dacă vede că ne rugăm cu fierbințeală, aduce căscat și somnolență, ca să încetăm să ne mai rugăm. Urmărește cum îl adorăm pe Dumnezeu. Dacă vede că gândul nostru pleacă foarte departe sau se umple de zgomotul grijilor lumesti, diavolul rămâne foarte mulțumit. Dacă însă participăm conștient la dumnezeieștile Slujbe, începe să ne războiască. Ne aduce amintiri din anii copilăriei, lucrări pe care le-am lăsat nerezolvate, telefoane urgente pe care trebuia să le dăm și altele asemenea. Și dacă nu reușește să abată atenția noastră, cheamă și alți demoni ca să-l ajute. Urmărește cum studiem Sfânta Evanghelie.

Dacă vede că mintea noastră nu pătrunde în noimele dumnezeieștilor cuvinte, diavolul nu se neliniștește prea mult. Dacă însă suntem pământ bun și ascultăm cuvântul lui Dumnezeu cu dorire, pe care cu ardoare îl studiem zi și noapte, pe care-l ascundem adânc în inima noastră ca pe o comoară și-l avem povățuitor în viața noastră, diavolul face să fie cu puțință cele ce sunt cu neputință, ca să încetăm citirea cuvântului dumnezeiesc și să ne ocupăm cu altceva. Din cele scrise înțelegem cât de viclean este vrăjmașul, cât de înșelătoare sunt meșteșugurile lui, cu care se străduiește să ne înșele, cu câtă turbare își săvârșește lucrarea lui cea infernală și cu câtă dibăcie răpește orice prilej ce se ivește, ca să ne îndepărteze. Însă noi să nu ne temem de el, *căci mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume (1 Ioan 4, 4)*. Să învățăm să distingem cursele lui și să ne luăm din timp măsurile de precauție, *ca să nu ne lăsăm covârșiți de satana, căci gândurile lui nu ne sunt necunoscute (2 Corinteni 2, 11)*, scrie Apostolul Pavel. Dar mai mult decât toate să ne smerim, căci diavolul nu suferă smerenia. De îndată ce ne smerim, el pleacă de lângă noi.

Așadar, să nu părăsim meterezele noastre, oricât ne-ar război satana. **Sufletul netrândav ridică împotriva lui pe draci, dar înmulțindu-se ispitele**, se înmulțesc și cununile, spune Sfântul Ioan Scărarul.